

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 374/04-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Ing. Š. G., bytom R., zastúpeného advokátkou Mgr. M. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 61/04 (pôvodne pod sp. zn. 4 C 1043/90) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Š. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 61/04 (pôvodne pod sp. zn. 4 C 1043/90) p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Rožňava prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 61/04 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. Š. G. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Rožňava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Rožňava je povinný uhradiť Ing. Š. G. trovy právneho zastúpenia v sume 9 342 Sk (slovom deväťtisíc tristoštyridsaťdva slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. M. T., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 374/04-14 z 25. novembra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Š. G. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 61/04 (pôvodne pod sp. zn. 4 C 1043/90).

Na základe výzvy ústavného súdu zo 6. septembra 2004 sa k sťažnosti písomne vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr 1511/04 z 24. septembra 2004, v ktorom uviedol: „Vec spisovej značky 4 C 1043/90 je (...) vec s vysokým stupňom skutkovej aj právnej

zložitosti, keď bolo potrebné identifikovať predmetné nehnuteľnosti. (...) Žalovaní sa vo viacerých prípadoch nedostavili na pojednávanie a aj pre ich neúčast' museli byť pojednávania odročené. Okrem toho v priebehu konania došlo k zmene účastníkov ako na strane žalobcov, tak aj na strane žalovaných (pričom bolo potrebné zisťovať okruh účastníkov konania).“

Sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne podaním doručeným ústavnému súdu 16. februára 2005 zaujal stanovisko k vyjadreniu okresného súdu a okrem iného uviedol: *„K dĺžke času konania a zložitosti veci túto nepovažujem za zložitú a chcem dodať, že čo sa týka skutkovej a právnej podstaty táto bola prijatá Okresným súdom Rožňava už v roku 1995 vydaným rozhodnutím. Rozhodnutie z časti nadobudlo právoplatnosť, ktorú vyznačil aj Okresný súd dňa 22. 5. 1995. Tento termín považujem za medzník pre zbytočné predlžovanie konania. (...) Ako účastník konania som sa na pojednávaniach vždy zúčastňoval aj som navrhoval riešenia, ktoré by mali celú vec urýchliť.“*

Ústavný súd so súhlasom účastníkov podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

Ústavný súd konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie, ktoré sa síce začalo 29. októbra 1990, avšak vzhľadom na to, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo alebo nedošlo k zbytočným prietahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa začína od 15. februára 1993 (m. m. I. ÚS 52/01, IV. ÚS 387/04).

II.

Z obsahu sťažnosti, k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Dňa 5. novembra 1990 podal sťažovateľ (ako žalobca v I. rade spolu so žalobcom v II. rade) okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam proti piatim žalovaným. Okresný súd do vyhlásenia rozsudku zaslal 12. novembra 1990 na vyjadrenie žalobu žalovaným, zabezpečil výpisy sporných nehnuteľností z pozemkovej knihy, vo veci pojednával celkovo trikrát, a to 16. marca 1992, 2. apríla 1992 a 14. septembra 1992. Na ostatnom pojednávaní rozhodol rozsudkom tak, že žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

Sťažovateľ proti predmetnému rozsudku podal odvolanie, na základe čoho okresný súd uznesením z 15. marca 1993 vyrubil súdny poplatok, proti ktorému podal sťažovateľ tiež odvolanie, a 20. apríla 1993 okresný súd predložil spisový materiál Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) za účelom rozhodnutia o odvolaní.

Krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 163/93 z 29. marca 1994 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie a 31. marca 1994 uznesením sp. zn. 19 Co 116/94 uznesenie okresného súdu z 15. marca 1993 potvrdil a 8. júla 1994 spis vrátil okresnému súdu.

Uznesením z 12. septembra 1994 okresný súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru geodézie a kartografie (znalecký posudok bol predložený okresnému súdu 21. septembra 1994).

V januári 1995 predložil sťažovateľ okresnému súdu návrh na zmenu žaloby z 5. novembra 1990. Dňa 12. januára 1995 okresný súd určil termín pojednávania na 24. január 1995, neskôr na 9. február 1995, 21. február 1995 a 7. marec 1995. Na tomto

pojednávani okresný súd rozhodol rozsudkom. Dňa 13. apríla 1995 vyhotovil opravný rozsudok.

Proti rozsudku okresného súdu zo 7. marca 1995 podal odvolanie žalovaný v I. rade a žalovaný v V. rade podal odvolanie aj proti rozsudku zo 7. marca 1995, aj proti rozsudku z 13. apríla 1995.

Dňa 20. septembra 1995 okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, ktorý uznesením sp. zn. 19 Co 500/95 z 30. septembra 1996 zrušil rozsudok okresného súdu zo 7. marca 1995 aj z 13. apríla 1995 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (spis bol vrátený okresnému súdu 21. novembra 1996).

Dňa 22. januára 1997 nariadil okresný súd pojednávanie na 30. január 1997, neskôr na 20. február 1997, 18. marec 1997, 1. apríl 1997, 15. apríl 1997, 5. august 1997, 28. august 1997, 11. september 1997, 24. september 1997 a 7. október 1997.

Dňa 9. marca 1998 okresný súd vyžiadal odborné stanovisko od Okresného úradu v Rožňave, 26. mája 1998 určil odmenu znalcovi a 9. novembra 1998 urgoval podanie odborného stanoviska od Okresného úradu v Rožňave.

Dňa 23. apríla 1999 podal sťažovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia a okresný súd uznesením z 30. apríla 1999 vyzval sťažovateľa na odstránenie väd tohto návrhu. Sťažovateľ na základe výzvy okresného súdu 5. mája 1999 doručil okresnému súdu doplnenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 24. januára 2000 okresný súd uznesením nariadil predbežné opatrenie, proti ktorému podal odvolanie žalovaný v I. rade, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 150/00 z 28. apríla 2000 tak, že uznesenie okresného súdu z 24. januára 2000 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (spis bol od 13. apríla 2000 do 11. mája 2000 na krajskom súde).

Uznesením z 12. decembra 2000 nariadil okresný súd vo veci znalecké dokazovanie (znalecký posudok bol okresnému súdu predložený 9. januára 2001).

Dňa 9. apríla 2001 nariadil okresný súd pojednávanie na 2. máj 2001, na ktorom sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že žalobca v II. rade zomrel.

Ďalšie pojednávanie nariadil okresný súd na 27. marec 2002, ktoré po návrhu sťažovateľa na vyžiadanie identifikácie sporných parciel bolo odročené na neurčito.

Uznesením z 24. apríla 2003 nariadil okresný súd znalecké dokazovanie súdnym znalcom ako podklad pre vyhotovenie ďalšieho geometrického plánu (predložený okresnému súdu 10. júla 2003).

Dňa 14. októbra 2003 okresný súd nariadil pojednávanie na 5. november 2003, neskôr na 18. november 2003, 11. november 2003 a 30. december 2003. Na pojednávaní 30. decembra 2003 okresný súd vypočul znalca a sťažovateľa a pojednávanie odročil na neurčito za účelom ohliadky predmetnej nehnuteľnosti znalcom na mieste samom (znalec doručil znalecký posudok 11. februára 2004).

Sťažovateľ 16. februára 2004 doručil okresnému súdu návrh na zmenu žaloby, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením zo 16. marca 2004.

Od 16. marca 2004 do 31. januára 2005, keď bol spis predložený ústavnému súdu, okresný súd vo veci nekonal.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a čl. 6 ods. 1 dohovoru právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote. Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. IV. ÚS 232/03).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť vecí (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3).

1) Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v predmetnom konaní sťažovateľ uplatňuje proti žalovaným nárok na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V danom prípade ide o bežnú súčasť sporovej agendy všeobecných súdov, podklad pre rozhodnutie tvorí súdnou praxou ustálená a používaná právna úprava obsiahnutá najmä v Občianskom zákone. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika postupu všeobecných súdov v týchto sporoch. Aj keď ústavný súd čiastočne pripúšťa, že na priebeh konania mali vplyv zmeny u účastníkov a ich zisťovanie, ústavný súd vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali takmer pätnásťročný

priebeh konania jeho zložitou. Preto ústavný súd nemohol akceptovať stanovisko okresného súdu, že ide o vec s vysokým stupňom skutkovej a právnej zložitosti.

2) Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri hodnotení podľa tohto kritéria ústavný súd konštatuje, že postup sťažovateľa nezapríčinil žiadne priet'ahy a ani spomalenie postupu okresného súdu. Sťažovateľ sa zúčastňoval nariadených pojednávaní, včas reagoval na výzvy okresného súdu a sťažnosťou na zbytočné priet'ahy sa domáhal aj urýchlenia konania v jeho veci. Ani okresný súd k správaniu sťažovateľa nemal žiadne konkrétne pripomienky.

3) Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo ku zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v sťažovateľom namietanom období.

Z rozboru veci, ktorý je výsledkom preskúmania obsahu súdneho spisu, a doterajšieho priebehu konania vyplýva, že v predmetnej veci opakovane dochádzalo k niekoľkomesačným obdobiam nečinnosti, a to najmä:

- od 7. októbra 1997 (pojednávanie) do 24. januára 2000 (vydanie uznesenia), t. j. viac ako 27 mesiacov;
- od 11. mája 2000 (vrátenie spisu okresnému súdu z krajského súdu) do 12. decembra 2000 (nariadenie pojednávania), t. j. viac ako 7 mesiacov;
- od 9. mája 2001 (nadobudnutie právoplatnosti osvedčenia o dedičstve po neb. žalobcovi v II. rade) do 25. februára 2002 (nariadenie pojednávania), t. j. viac ako 8 mesiacov;
- od 27. marca 2002 (pojednávanie) do 24. apríla 2003 (vydanie uznesenia), t. j. takmer 13 mesiacov;
- od 24. apríla 2003 do 14. októbra 2003 (nariadenie pojednávania), t. j. viac ako 5 mesiacov;

- od 16. marca 2004 (uznesenie okresného súdu) do 31. mája 2005 (predloženie spisu ústavnému súdu) vo veci nebol vykonaný žiadny úkon, t. j. viac ako 10 mesiacov.

Ústavný súd však nemohol prehliadnuť ani to, že rozhodnutia okresného súdu zo 14. februára 1999, 7. marca 1995, ako aj z 13. apríla 1995 boli v odvolaní napadnutej časti odvolacím súdom zrušené z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Hoci okresný súd vo veci nariad'oval pojednávania (napr. v roku 1997 určil celkom 10 termínov pojednávaní), nerešpektoval zásadu hospodárnosti konania a z neúčasti žalovaných a svedkov nevyvodil žiadne opatrenia a závery, na ktoré bol oprávnený, ale aj povinný podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), najmä ani v jednom prípade nevyužil možnosť uplatnenia poriadkových opatrení v zmysle § 53 OSP (m. m. IV. ÚS 88/04, IV. ÚS 93/04, IV. ÚS 141/04). Taktiež uznesenie okresného súdu z 24. januára 2000, ktorým nariadil predbežné opatrenie, bolo krajským súdom zrušené z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Túto činnosť okresného súdu ústavný súd hodnotí ako neefektívnu a nesústredenú. Za nesústredenú činnosť okresného súdu ústavný súd považuje i postup pri nariad'ovaní znaleckého dokazovania, ktoré nariadil dvakrát (12. septembra 1999 a 12. decembra 2000), pričom znalcom v obidvoch prípadoch uložil povinnosť vyjadriť sa k podobným otázkam a i napriek tomu 24. apríla 2003 nariadil tretíkrát znalecké dokazovanie za účelom vyhotovenia ďalšieho geometrického plánu.

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesnoprávných inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorého výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla

a účinná, ďalej § 100 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd bez ďalších návrhov tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá.

Súdca je povinný podľa § 117 ods. 1 OSP robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťami uloženými mu v citovanom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd konštatuje, že prebiehajúce konanie je stále na súde prvého stupňa bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej napriek tomu, že od podania žaloby uplynula doba takmer 15 rokov. Táto zdĺhavosť konania okresného súdu nemôže byť podľa ústavného súdu ničím ospravedliteľná.

Ústavný súd vychádzajúc z analýzy postupu okresného súdu podľa troch uvedených kritérií dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 61/04 (pôvodne pod sp. zn. 4 C 1043/90) bolo porušené označené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v záujme zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľa prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 61/04 konal bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 30 000 Sk za ujmu, ktorá mu bola spôsobená dlhým konaním, ktoré „*mimoriadne nepriaznivo ovplyvňuje môj život*“.

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal najmä zo žiadosti sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Berúc do úvahy tieto skutočnosti priznal ústavný súd sťažovateľovi ním požadovanú sumu 30 000 Sk ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Napokon ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátkou Mgr. M. T. Sťažovateľ žiadal priznať úhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 29 112 Sk (za dva úkony právnej služby po 14 420 Sk a dvakrát režijný paušál po 136 Sk) podľa § 13 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) platnej do 31. decembra 2004.

Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi úhradu trov konania v ním požadovanej výške vypočítanej podľa § 13 ods. 1 vyhlášky, pretože predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je ochrana základných práv a slobôd, je zásadne neoceniteľný peniazmi, a ústavný súd pri priznaní úhrady trov konania postupoval v súlade s § 13 ods. 8 vyhlášky.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety, § 16 ods. 1 písm. a) a § 25 vyhlášky. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2004 je 4 534 Sk (1/3 výpočtového základu, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku roku 2003 vo výške 13 602 Sk) a hodnota režijného paušálu je 136 Sk (§ 19 vyhlášky).

Ústavný súd s poukazom na výsledok konania priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a písomné podanie ústavnému súdu) uskutočnené v roku 2004 v sume 9 070 Sk (2 x 4 534 Sk) po zaokrúhlení a dvakrát náhradu režijného paušálu spolu v sume 272 Sk (2 x 136 Sk). Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 9 342 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2005